

PAO-ŠU

NESMRTELNOST

Příběh ze světa bestsellerové trilogie
Vzpomínka na Zemi

HOST

PAO-ŠU

NESMRTELNOST

PŘELOŽIL ALEŠ DROBEK

BRNO 2021

Title: 观想之宙

Author: 宝树

Copyright © by 宝树 (Bao Shu)

**Czech translation rights authorized
by China Educational Publications
Import & Export Corporation Ltd.**

All Rights Reserved

Cover art © Stephan Martinieri

Translation © Aleš Drobek, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0656-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-0657-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0658-3 (MobiPocket)

Věnováno Liou Cch'-sinovi

Předmluva k anglickému vydání

Napsání této knihy pro mne bylo jednou z nejpamátnejších událostí mého života.

Oddaným fanouškem Liou Cch'-sina jsem se spolu s mnoha dalšími čtenáři stal už na počátku 21. století, kdy Cch'-sin s vědeckou fantastikou teprve začínal. Říkali jsme si tehdy *magneti*, což je v čínštině slovní hříčka odkazující na Cch'-sinovy skalní příznivce, a na internetu jsme vedli vášnivé debaty o jeho příbězích. Kdykoli Cch'-sin vydal v čínském žánrovém časopisu *Science Fiction World* něco nového, okamžitě jsme si o tom řekli a rozeběhli se koupit nové číslo. V roce 2006 začal v *SFW* vycházet na pokračování jeho román *Problém tří těles*, první díl velkolepé trilogie *Vzpomínka na Zemi*, a já každou epizodu doslova hltal. *Vzpomínka* mi naprosto učarovala.

Knižní vydání *Tří těles*, jak se románu začalo přezdívát, se na trhu objevilo na počátku roku 2008 a druhý díl s názvem *Temný les* pak půl roku nato. Cch'-sinův nový příběh tenkrát sice ještě nepronikl do hlavního kulturního proudu, ovšem fanouškům vědecké fantastiky nabídl doslova ohňostroj představivosti. Bohužel, po prvních dvou dílech

se museli všichni magneti obrnit trpělivostí, protože čekání na závěr trilogie bylo tentokrát dlouhé.

Dva a půl roku poté, v listopadu 2010, se v Číně začal konečně prodávat poslední díl s názvem *Vzpomínka na Zemi*. Já tenkrát studoval v Belgii a knihu jsem si neměl jak opatřit. Vážně jsem uvažoval, že si pro ni zaletím domů. Nakonec mi pomohl můj kamarád Kao Siang, který ji celou postupně fotil a snímky mi posílal po e-mailu.

Siangovi jsem byl za jeho ochotu hluboce vděčný, leč plný dopad této knihy na vlastní život jsem si uvědomil až mnohem později. Jakmile jsem ji dočetl, začal jsem o ní přes internet debatovat s ostatními fanoušky, kteří si ji koupili v den vydání. Sepsali jsme tenkrát velehory komentářů, nic to však nezměnilo na faktu, že Cch'-sinova velkolepá zápleтка dospěla do konce a že žádné další pokračování už nebude. Nakonec se mě zmocnila taková melancholie, že jsem si usmyslel sám napsat několik samostatných povídek zasazených do světa *Vzpomínky na Zemi*, abych ten báječný příběh ještě aspoň trochu prodloužil. Za dva dny jsem stvořil dialog mezi Jün Tchien-mingem a Aj AA na Modré planetě a zveřejnil jej na internetu pod názvem *Tři tělesa X*. To X přitom neznamenalo deset, nýbrž vyjadřovalo nejistotu.

Nebyla to má první fanfikce inspirovaná dílem Liou Cch'-sina a už vůbec ne první obecně. Dosud však taková tvorba kolovala většinou jen v úzké skupině skalních fandů. Také proto jsem vůbec netušil, že *Tři tělesa X* dopadnou úplně jinak, že jsem napsal přesně to, po čem tenkrát toužily desítky tisíc čtenářů — další příběh ze světa *Vzpomínky na Zemi*. Má povídka se objevila na pravém místě v pravý čas (sotva týden po vydání posledního dílu Cch'-sinovy trilogie), a tak se jí dostalo mnohem větší pozornosti, než by si možná zasloužila. Všechna ta chvála mne každopádně

pobídla k dalšímu psaní. A tak se příběh, který jsem nosil v hlavě, rozšiřoval a větvil, až nakonec vyrostl v samostatnou knihu, můj první román. Ten jsem dokončil tři týdny nato, před Vánoce roku 2010.

To už se *Tři tělesa X* rozšířila do všech koutů čínského internetu a vysloužila si téměř stejnou pozornost jako samotný originál. Nakonec mne kontaktoval šéfredaktor časopisu *Science Fiction World* a Cch'-sinův blízký přítel Jao Chaj-tün, kterému se díky jeho podpoře nových autorů sci-fi přezdívá „čínský Campbell“, s tím, zda by mou knihu mohl vydat. Do několika měsíců, jak fenomén *Tři tělesa* v čínském fandomu nabíral na síle, se začaly objevovat další fanfikce. Nicméně ta ideální chvíle pominula a tyto nové příběhy neuspěly ani zdaleka jako ten můj. Věděl jsem, že jsem měl štěstí.

Když jsem svůj text poprvé zveřejnil na internetu, o nějakých autorských právech jsem moc nepřemýšlel. Jenže pak přišla od pana Jaa formální nabídka na knižní vydání a já se ocitl v ošemetné situaci. Cch'-sin našťěstí vůči novým autorům projevoval bezednou velkorysost a vstřícnost a s vydáním mého románu souhlasil. Slovy nelze vyjádřit, jak jsem mu za to vděčný. Sotva kniha vyjela z tiskárny, poslal jsem mu jednu kopii. Pár let nato, když jsem vydal i několik vlastních příběhů a stal se plnohodnotným členem nepočetného klubu čínských autorů vědecké fantastiky, jsme se spřátelili a často se setkávali na rozličných akcích. Cch'-sin mi *Tři tělesa X* pochválil, a dokonce pro ně hlasoval, když se udílely ceny za nejlepší čínská sci-fi díla. Má kniha nakonec nezvítězila, ale Cch'-sinovo uznání a podpora pro mne znamenaly víc než deset takových cen.

Některá jména postav v této knize jsou takovým mrknutím na skalní fandý, ačkoli si dnes už málokdo vzpomene

na jejich původ. Mezi lety 2008 a 2010, zatímco všichni čekali na vydání posledního dílu trilogie, mnozí spekovali o tom, kudy asi zápletky povede, a každou chvíli se na povrch vynořovaly informace, které údajně unikly ze Cch'-sinova rukopisu. Ze všech se časem samozřejmě vyklubaly kachny. Ale i ony fanoušky svým způsobem zabavily, když poskytly prostor bujným spekulacím ohledně vyvrcholení Cch'-sinova mistrovského díla, a tak jsem do *Nesmrtelnosti* zakomponoval několik klíčových slov, která v těchto fámách tenkrát figurovala. Vzdávám tak hold oné nevinné éře, kdy byla *Tři tělesa* stále vcelku neznámým hříštěm, na němž si hrála jen hrstka oddaných fandů.

Můj příběh si samozřejmě nevysloužil, a ani nemohl vysloužit takovou chválu, jaká se snesla na originál, spoustě čtenářů se však i přesto velmi líbil. Já v žádném případě netvrdím, že je součástí oficiálního kánonu *Tři těles*, ačkoli jej v Číně vydal stejný nakladatel. Beru jej jako pokus věrného fanouška o vyplnění některých mezer v původní trilogii a rozvinutí jedné z mnoha vizí toho, jak se mohl vesmír *Tři těles* vyvíjet. Pokud se také považujete za Cch'-sinova fanouška, můžete jej samozřejmě odmítnout, pokud se neslučuje s vaší vlastní představou, anebo si jej naopak můžete v duchu sloučit s původní trilogií. Obě tyto reakce, a cokoli mezitím, jsou naprosto legitimní.

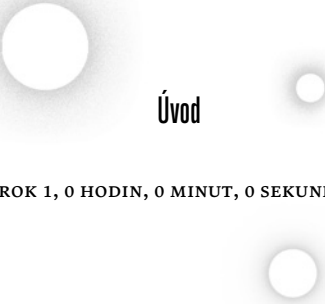
Čtyři roky po vydání *Tři těles X* se čínská vzdělávací a publikační agentura CEPIEC rozhodla představit můj román anglofonním čtenářům. V angličtině tenkrát vyšla také *Vzpomínka na Zemi*, a ve mně tak myšlenka překladu *Tři těles X* vzbuzovala nervozitu a úzkost. V dějinách anglofonní vědecké fantastiky figuruje i několik bezesporu významných fanfikcí, například druhá trilogie na motivy Asimovovy *Nadace* od Grega Beara, Gregoryho Benforda a Davida

Brina nebo báječný román *The Time Ships* od Stepheny Baxtera, pokračování slavného *Stroje času* od H. G. Wellse. Nemluvě o sdílených světech typu *Doktora Who* a *Star Treku*, které se staly živnou půdou bezbřehé kreativity celé řady autorů. Ani náhodou netvrdím, že můj román dosahuje úrovně těchto úspěšných klasik, všechny ale spojuje jeden společný rys — velkolepá díla z per mimořádných talentů nás volají, abychom se do jejich světů opakovaně vraceli a živilí je svým nadšením a láskou. A tak v nich čas neustále postupuje vpřed, milované postavy nikdy neumírají a tyto světy se dál rozpínají a vyvíjejí, navěky a bez konce.

Pao-šu, 30. srpna 2015

Časová souslednost ér

Předkrizová éra	... — začátek 21. století
Krizová éra	začátek 21. století — 2208
Studenoválečná éra	2208 — 2270
Éra nového konfliktu	2270 — 2272
Vysílací éra	2272 — 2332
Exilová éra	2333 — 2400
Galaktická éra	2273 — datum neznámé
Éra Modré planety	2687 — 2731
Příprava Vesmíru 647	2731 — 18906416
Časová osa Vesmíru 647	18906416 — 11245632151
Konečná éra	11245632142 — 11245632201
Časová osa nového vesmíru	11245632201 — ...

Úvod

KONEČNÁ ÉRA, ROK 1, 0 HODIN, 0 MINUT, 0 SEKUND. KONEC VESMÍRU.

Před dávnými časy v jiné galaxii...

Hvězdy stále plály jasně, galaxie stále vířila jako mohutná řeka a za každým sluncem se v nezměrných hlubinách kosmu stále ukrývaly nesčetné formy života. Choulily se v rozličných tajných koutech galaxie, rostly, vyvíjely se, bojovaly a zabíjely. Tep života a nárek smrti se rozléhaly touto zapomenutou galaxií stejně jako všemi ostatními.

Tento prastarý a odlehlý vesmír však dospěl ke konci.

Hvězdy v bublině o poloměru deseti miliard světelných let umíraly závrtným tempem, jedna za druhou. Civilizace vyhasínaly, galaxie temněly... a vše se vracelo do prázdnoty, jako by nikdy nic ani neexistovalo. Nesčetné životy v oné konkrétní galaxii ještě netušily, že všechno jejich snažení a pachtění, jejich ukrývání a zabíjení pozbylo významu. V širším kontextu vesmíru se měla odehrát strašlivá, nečekaná proměna. Veškerý život měl brzy pominout.

Nekonečnou kosmickou tmou se vstříc této odlehlé spirále řítily mdlé fotony již mrtvých galaxií jako dopisy bez příjemce, které mlčky připomínají dávno zaniklé legendy.

Jeden paprsek světla se zrodil miliardy světelných let odsud, v zapadlém koutě vesmíru kdysi zvaném Mléčná

dráha. Byl tak slabý, že zraková ústrojí drtivé většiny životních forem jej ani nezachytila, obnášel však nespočetné příběhy a báje, jež kdysi hýbaly zemí i nebem, vymykaly se chápání i představivosti.

Jie Wen-tie, Mike Evans, Ting I, Frederick Tyler, Čang Pej-chaj, Bill Hines, Luo Ťi, Thomas Wade...

Základna Rudé pobřeží, Pozemsko-trisolaranská organizace, Projekt Mandala, Projekt Schodiště, Strážci meče, Projekt Bunkr...

Starobylé příběhy, stále živé, jako by se přihodily včera. Postavy hrdinů a světců dál zářily v souhvězdích. Nezbyl už však nikdo, kdo by o nich vyprávěl. Opona spadla, herci opustili jeviště, diváci odešli a i samotné divadlo se dávno obrátilo v prach.

Ale pak...

V nezměrné temnotě vesmíru, na odlehlém místě daleko od nejbližší hvězdy, se z prázdna vynořil přízrak.

Ve slabounkém světle hvězd se rýsovala silueta vágně podobná tvorům, jimž se kdysi říkalo „lidé“. Ačkoli v okruhu několika miliard světelných let nebyl nikdo, kdo by v ní člověka poznal.

Přízrak to věděl. Jeho svět a rasa dávno zanikly v docela jiném koutě vesmíru a nezanechaly po sobě jedinou stopu. Tento živočišný druh kdysi vybudoval civilizaci, která rozsvítila galaxii jako lampion. Dobyl miliardy světů, rozdrtil zástupy nepřátel a vytvořil nezapomenutelná díla, dávno však zmizel pod hladinou řeky dějin, která se nakonec vlila do nezměrného oceánu času. A i ten měl brzy vyschnout.

Tento přízrak však i na konci vesmíru, kdy měl i sám čas každou chvíli ustát v pohybu, dál paličatě trval na tom, že příběh, který již skončil, musí pokračovat.

V temnotě natáhl končetinu neboli paži. Z jejího konce vypučelo pět výrůstků. Na dlani zazářila drobná stříbřitá snítka světla.

Přízrak na ni hleděl, jakoby ztracen ve vzpomínkách, a v očích se mu zračily nespočetné hvězdy. Jasná tečka se komíhala sem a tam jako světluška, tak malá, až se zdálo, že co nevidět vyhasne. Zároveň však ztělesňovala nepřeborný potenciál, stejně jako singularita před zrodem vesmíru. Byla to totiž červí díra napojená na ohromnou černou díru v srdci galaxie, která v sobě ukrývala energii miliard hvězd.

Po nějakém čase — neznámo jakém, protože široko daleko nebyl nikdo, kdo by jej změřil — vydal přízrak pokyn. Zářivá tečka se rázem proměnila ve stříbrné vlákno, které se nejprve natáhlo do dále jako nekonečná přímka a poté se rozvinulo v bělostnou rovinu. Nakonec začalo nabývat i na objemu a zformovalo se v trojrozměrný prostor, ačkoli jeho tloušťka byla ve srovnání s délkou a šířkou zanedbatelná. Přízrak vytvořil gigantický arch výkresového papíru.

Poté rozpráhl paže a rozletěl se nad prázdnou plochou. Za ním se jako brázda táhl lehký větřík a nad archem začala houstnout atmosféra. Arch na ni začal reagovat, vrásnil se a vlnil. Z vrcholků a údolí se stávaly hory, kopce, rokliny a pláně.

Pak přišly na řadu oheň a voda. Po celé rozloze světa začaly vybuchovat titánské exploze kyslíku a vodíku, stvořených z ryzí energie. Všude plály oslnivé požáry a slévaly se v oceán ohně. Z těchto reakcí se rodily nové molekuly vody a kondenzovaly v drobné kapky, z nichž se formovala mračna a mlha, a poté přivalové deště, které skrápěly novorozenou zemi. Nekonečná průtrž vyplnila údolí nesmírnými oceány.

Přízrak se mihl nad vodami jako obrovský pták a přistál na prázdné pláži. Rozpřáhl paže — jednu k vlnám a jednu k horám — a pak obě najednou zvedl. Brontobyty dat ukryté v jeho těle se probudily k životu, vstřebávaly energii z okolí a získávaly tvar. V hlubinách i na souši se rodil život, jako by jej tam zanesla bouře. Z vody vyskakovaly ryby a velryby, jako by vzdávaly hold svému stvořiteli. Z půdy vyrážela stébła trávy i vzrostlé stromy a mezi nimi se procházeli a plazili rozliční tvorové. Oblohou se proháněli malí i velcí ptáci. Novým světem se začal rozléhat ruch a křik života a spolu s lesy a loukami se začaly utvářet také jezera a pouště.

Přízrak dokončil své dílo, stále měl však pocit, že jeho světu něco chybí. Zamyšleně hleděl do temného nebe a pak si vzpomněl. Na černém sametu nakreslil kroužek a pak do něj kmitnutím prstu umístil jasnou tečku. Kroužek se rázem proměnil v ohnivou kouli, nově zrozené Slunce. Jakmile se sluneční světlo prodralo atmosférou, celý svět se rozzářil. Pod blankytným nebem, průzračným a hladkým jako zrcadlo, pableskovalo azurové moře.

Přízrak se koupal v tom báječném světle, které mu tak dlouho scházelo. Jako omámený zvolna zvedl hlavu.

Přesně jako zlatý věk, kdysi dávno na počátku...

Na vlasech a kůži mu jiskřilo slunce a vykreslovalo typicky lidskou postavu. Nyní už by každý, kdo by ho pozoroval, nade vši pochybnost viděl, že přízrak je opravdu člověk, muž z dávno mrtvé planety kdysi zvané Země.

Nový svět jako by jeho rodné hrouď z oka vypadl.

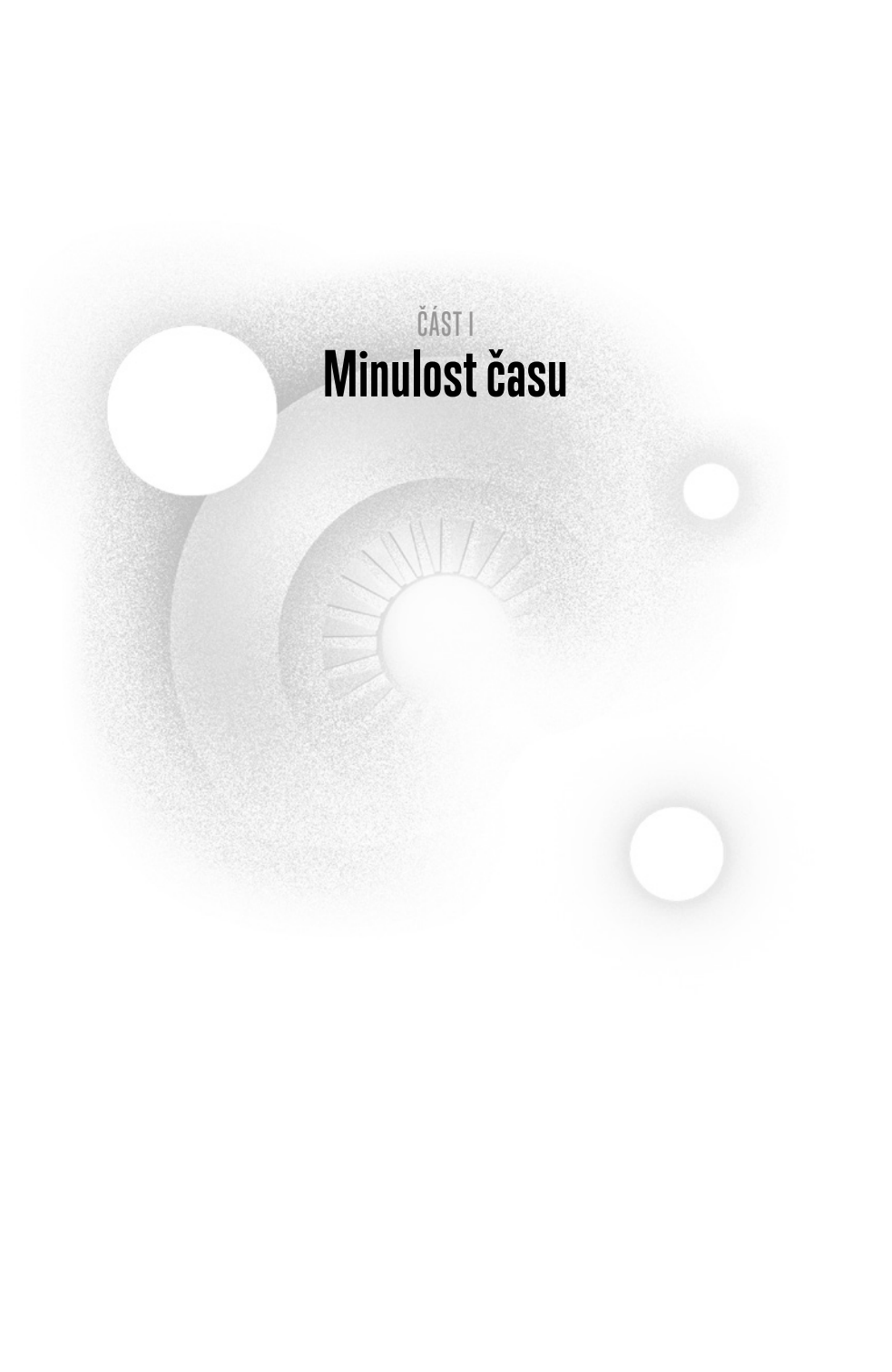
Připomínal stín, který ta bájná, prastará planeta vrhla dávno poté, co zanikla i s nesčítnými civilizacemi, jimž bývala domovem.

Přízrak věděl, že ve srovnání s velkolepostí celého vesmíru, který kdysi existoval, dokonce i ve srovnání se skutečnou Zemí je tento umělý produkt miniaturní, falešný, zanedbatelný. Přesto jej však chtěl vytvořit, aby onen kosmický epos, který dávno dospěl k závěru, mohl pokračovat ještě alespoň chvíli. A i když to nebude opravdové pokračování, on se přesto s radostí pohrouží do toho virtuálního světa a bude se vyhřívat v paprscích napodobeniny Slunce, dokud samotné bytí úplně nevyhasne.

„Soumrak vesmíru,“ řekl si pro sebe.

ČÁST I

Minulost času

Nebe bylo tmavé, ocelové, zamžené. Obvyklé odpolední mrholení zahalilo jezero do jemného oparu. Na břehu se ve větříku komíhala tráva a žíznivě pila sladké dešťové kapky. Na hladině se pohupovala loďka spletená ze stébel trávy a vlny ji unášely stále dál na jezero.

Jako by mířila na okraj světa...

Jün Tchien-ming seděl na břehu, nepřítomně házel do vody oblázky a díval se, jak se kruhy na hladině navzájem protínají. Vedle něj seděla žena a beze slova na něj hleděla. Dlouhé vlasy jí povlávaly ve větru a otíraly se mu o tvář. Tchien-minga to vzrušovalo.

Na okamžik se ho zmocnil dojem, že se ocitl v jiné době a na jiném místě, jako by byl znovu na onom výletě na periferii Pekingu, který podnikl se svými spolužáky z vysoké školy, jako by se vrátil do onoho šťastného odpoledne, které strávil po boku Čcheng Sin. Jenže citronově žlutá voda, modrá tráva a pestrobarevné oblázky kolem mu hned připomněly, že tohle je jiná éra a jiný svět, planeta o tři sta světelných let dál a téměř o sedm staletí později.

A že tohle je jiná žena.

*Šikmý déšť, lehký větřík, proč se vracet domů?*¹

Tchien-minga z nějakého důvodu napadl verš z klasické čínské básně, kterou ho donutili se naučit jeho rodiče, kteří si na klasické vzdělání tolik potrpěli. Vlastně si už ani nedokázal představit, že by se opravdu vrátil domů. Už ani nebylo kam. Teď už mu nezbývalo než strpět studený vítr a déšť na této planetě.

Blázne stará! pokáral se Tchien-ming. *Vážně sis myslel, že ti osud dopřeje druhou šanci získat milovanou Sin a vyrábět s ní lodky na břehu jezera? Probuď se konečně!* Představa, že se znovu setká se svou vysněnou láskou z doby před sedmi staletími, byla přece absurdní. Skutečnost, že nyní seděl vedle samičky svého vlastního druhu, byla sama o sobě zázrakem.

Kdysi měl však na dosah ještě větší zázrak. Od chvíle, kdy se naposledy viděl se Sin, uplynulo již sedm set let, on ji však znovu mohl spatřit, kdyby sem jen dorazil o několik hodin dřív, možná několik minut. U tohoto jezera mohl strávit zbytek života se ženou, kterou miloval sedm staletí. Už nikdy by se od sebe neodloučili. A ta, která nyní seděla vedle něj, by byla jen nejlepší přítelkyní jeho ženy a manželkou docela jiného muže.

Ani teď od něj nebyla Čcheng Sin nikterak daleko, snad pár stovek kilometrů. O jasných nocích dokonce viděl, jak její loď pomalu obíhá planetu. Znovu ji však jen obdivoval zdálky. Dotknout se jí nemohl.

Jednou jí daroval hvězdu. Kvůli náhlému rozvinutí vlákn na smrti se však k němu Sin už nikdy nevrátí. Ona sama se stala jeho hvězdou.

Tchien-ming se zašklebil a ze zvyku vzhlédl k nebi. Dnes kvůli dešti a oblačnosti neviděl nic. Věděl však, že ona je

1 Verš pochází z básně o rybáři v dešti od Čang Č'-cheho z období dynastie Tchang.

tam, nad mraky. Možná mu dokonce právě teď proplovává nad hlavou...

Tchien-ming znovu sklonil hlavu a uvědomil si, že žena vedle se na něj stále dívá. Dělal, že to nevnímá. Kolem krku se mu ovinuly paže útlé jako liány. Tchien-ming si usmyslel, že si tu intimní chvíli užije, když vtom žena promluvila. Položila mu otázku, kterou si odjakživa kladli milenci ve všech érách, napříč galaxiemi, druhy a pohlavími: „Hele, koho máš radši, ji, nebo mě?“

„Jistěže tebe!“

„Ale jak?“ nedala se odradit Aj AA. „Buď konkrétní! Myslela jsem, že Čcheng Sin...“ Vtom ji však přerušil polibek. Zkušenost již Tchien-minga naučila, že na takové otázky neexistuje dobrá odpověď a že bývá obvykle lepší nemluvit vůbec.

Aj se poddala polibku, a jakmile skončil, dál už se neptala. Jemně ždíblu Tchien-minga do lalůčku a po chvíli, jako by ji to neuspokojilo, ho silně kousla do ramene.

Tchien-ming vykřikl a odstrčil ji od sebe. Ze vzpomínek mu rázem explodovaly dlouho pohřbené halucinace a zatížily mu vědomí jako železná koule. Najednou se mu těžce dýchalo a nedokázal se soustředit. Dlaněmi si stiskl hlavu.

„Jen jsem tak laškovala!“ Aj si zprvu pomyslela, že to Tchien-ming přehání, ale když si všimla, jak je ve tváři popelavý a jak se třese po celém těle, pochopila, že je k smrti vyčerpán, že možná dokonce blouzní. Tu a tam u něj podobné epizody viděla. „Tchien-mingu, co se děje?“ zeptala se starostlivě.

Tchien-ming k ní vzhlédl. Tvářil se zmateně a ustrašeně a lapal po dechu. Po dlouhé odmlce se zeptal: „Jsi... skutečná?“

„Co to povídáš?“ Teď se začala bát i Aj. Přistoupila k němu s rozpřaženýma rukama, aby ho objala, ale on poodstoupil, nahrbil se a měřil si ji podezřívavým pohledem. „Jsi skutečná, nebo jen přelud?“ zopakoval. „Tahle celá planeta se mi jen zdá?“

Aj pochopila vážnost situace. Zhluboka se nadechla a pomalu promluvila: „Jsem skutečná. Tchien-mingu, podívej se na mě. Stojím přímo před tebou. Každý centimetr mé kůže, každý vlas na mé hlavě je pravý. I tahle planeta je pravá. Tohle je náš svět!“

„Náš... svět?“ přeptal se Tchien-ming.

„Ano! Pamatuješ, jak jsme tady čekali na Čcheng Sin a Kuana I-fana? Dívali jsme se, jak jejich loď vstoupila na oběžnou dráhu Modré. Ty ses smál jako kluk, držel jsi mě za ruku a říkals, že jí uchystáš překvapení, že ji vezmeš do toho kouzelného malého vesmíru, který jsi sám ještě neviděl. Jenže pak najednou vlákno smrti expandovalo a nebe potemnělo. Slunce i hvězdy zmizely. Než sis to, co se stalo, opravdu uvědomil, stál jsi na místě jako zombie. Neplakal jsi ani nekřičel, jen stál. Netušila jsem, jak moc jsi ji miloval, dokud jsem nespatriła hloubku tvého zoufalství.“

„Vzpomínám si,“ hlesl Tchien-ming, ale ve tváři měl dál nepřítomný výraz.

„Tři dny a tři noci jsi nepil ani nejedl a sotva jsi oka zamhouřil. Pořád jsem ti říkala, že neumřeli, že zkrátka žijí v jiné časové rovině a že se možná jednou znovu setkáte. Ale ty jako bys mě neslyšel. Třetí noc jsi proplakal. Nejprve potichu, pak jsi vzlykal a štkal, a nakonec jsi kvílel a naříkal. A já... tě objala. A slyšela jsem, jak říkáš: ‚Na téhle planetě jsme zbyli jen dva. Jen dva!‘ Pamatuješ, co jsi řekl pak?“

„Ty jsi odpověděla: ‚Ty jsi můj Adam a já tvoje Eva.‘“
Tchien-ming při té vzpomínce zavřel oči. „Už ani nevím,
kde se to ve mně vzalo.“

Aj si skousla ret a zarděla se. „No, prostě takhle jsme se
my dva dali dohromady. Jasně, smutku a zoufalství jsme
se nezbavili, alespoň pro ten den jsme je však dali stranou...
a bylo to báječné. Další den mi říkáš: ‚Odteď je tohle náš
svět.‘ Pamatuješ?“

Na Tchien-mingově tváři pomalu vykvetl úsměv, snad
i bez jeho vědomí. „Ano, samozřejmě.“

„Tak jak by potom všechno tohle mohla být iluze?“ ze-
ptala se Aj.

Povzbudivě se usmála a přikročila k Tchien-mingovi.
Ten už necouvl. Aj ho vzala za ruce, položila si je kolem
pasu a objala ho. Ucho mu přitiskla k hrudi a poslouchala.
Tchien-ming stále nepřítomně hleděl do dále, ale strpěl ji.
Aj ho jemně políbila na tvář a on jí pomalu, váhavě oplatil
objetí. Jeho pohled zjihnul a také ji políbil, což ona opětovala
ještě vášnivěji...

Tchien-ming obdržel ten nejzákladnější a nejopravdo-
vější důkaz reality vesmíru.

*

Děšť ustal již před časem a modrá tráva se vlnila ve večer-
ním vánku. Světlo soumraku se prodíralo zbytky mraků
a azurové kopce obtahovalo zlatou linkou.

Co se přihodilo pak, by bylo na Zemi nepředstavitelné —
modré stromy a keře procitly k životu. Probouzely se a pro-
tahovaly, státisíce lístků se natáčely k teplu zapadajícího
slunce a vstřebávaly každou kapku energie. Několik větví se

ve snaze o lepší místo strkalo a přetlačovalo a vzduchem se neslo tiché ševlení.

Z jezera se vznesl obojživelný hmyz podobný vážce, tančil nad hladinou, roztahoval svá průsvitná křídla, jejichž prostřednictvím vstřebával živiny uvolňované modrou trávou, a tenkým cvrlikáním lákal opačné pohlaví. To odpovídalo vlastním zpěvem a pak se sameček i samička pustili nad vodou do složitěho tance, posvátného rituálu, z něhož se rodil veškerý život. A všechny tyto zvuky se slévaly v jedinou kompozici, jedinečnou kantátu života Modré planety.

V srdci této nové černé domény vypadalo na pohled vše stejně jako dřív, až na dva nové narušitele zdaleka. Byli jako jedna ruka a vypadalo to, že tento svět už nikdy nepustí. Ovšem tato planeta, která existovala miliardy let a další miliardy ještě existovat bude, se o ně nezajímala. Byli pro ni jen jiskra, která zazáří a hned zase pohasne a nenechá po sobě žádnou stopu, jako vlny na hladině jezera.

Jün Tchien-ming se chvíli díval do zapadajícího slunce a pak tiše řekl: „Nebylo to poprvé, co mi přišlo, že tenhle svět je jen sen. Promiň, Aj, zachoval jsem se podivně. Ještě pořád si nejsem úplně jistý, jestli jsem opravdu vzhůru. Už ani nepoznám, kdy sen začne a kdy skončí. Tohle všechno... jako by to nemělo konce.“

„Jak to myslíš?“ nechápala Aj.

„Kolik ti je let?“ zeptal se Tchien-ming.

„Nevím. Minimálně čtyři sta.“

„A bez let strávených v hibernaci?“

„Asi něco přes dvacet? Ke třicítce? Fakt si nepamatuju.“

„Dle poměrů studenovělečné éry jsi pořád velmi mladá. Víš ale, kolik je mně?“

„Něco přes sedm set? Když ale nezapočítáš léta strávená v hibernaci, nebudeš o moc starší než já.“

„Ne.“ V očích měl najednou prastarý pohled. „Moje mysl má přinejmenším několik tisíc let, možná několik desítek tisíc.“

Aj tomu nerozuměla. Místo dalších otázek však raději dál poslouchala.

Tchien-ming si povzdychl a vysvětlil: „Vím, že to zní dost neuvěřitelně. Mezi námi dvěma je každopádně rozdíl v tom, že já strávil drtivou většinu života ve snu, který trval desítky tisíc let.

Od prvního roku krizové éry, od chvíle, kdy mě zmrazili — kdy zmrazili můj mozek —, jsem začal snít. Zatímco jsem plul bezednou propastí, trávil jsem čas nekonečným sněním. Ačkoli jsou to většinou falešné vzpomínky, které jsem si vytvořil později, protože mozek v téměř absolutní nule ani nemůže snít. A když mě zajali Tri-solarané, zjistili, že sny jsou jejich nejmocnější zbraní, a jejich prostřednictvím mne pak stimulovali, studovali... používali.“

Tchien-ming mluvil klidně, jako by líčil procházku kolem jezera. Aj však běhal mráz po zádech. Tchien-ming to sice zamlčel, ona však věděla, že si v té chvíli určitě prožíval nepopsatelná muka, utrpení a hrůzu.

Na Modré planetě spolu žili rok. Tolik času uplynulo od okamžiku, kdy vlákno smrti náhle expandovalo.² Jeden na druhého spoléhali a navzájem se podporovali a Tchien-ming během té doby prodělal několik podobných delirických epizod. Nikdy to nevysvětlil a Aj se ho nikdy

2 Rok na Modré planetě trvá asi 400 dní a každý tamější den trvá asi dvě třetiny toho pozemského. Neboli rok na Modré planetě je o něco kratší než na Zemi.